

ühel päewal mõisa heinamaal, kui Iduna sõddud oli ja juba loole mindi, ütles Peeter Liisale: „Mina lähän tuleva nädala „Dru“ talusse peremeeks, onu saatise muulle eila käsu, et pian tema käsupojaks tulema ja Dru talu endale wätma, tema olla juba wana ja sandi terwissega.

„Mis sa arvad Liisa! — kas sa ei tahab mitte mi — minu a—a—b! — Wölkü see ja teine — juba sõnad jáiwad jáalle kurku finni! — Ta wöttis oma rehe ja riisus heinu kokku, nii et suits taga oli.

Juba oli hea tükki aega mõõda läinud ja hulk tööd ára tehtud, kui Peeter jársku taewa poole waadates feisima jái ja Liisale ütles:

„Wölkü heidab, wihma haffab sadamo, otsume warju?“ Nende sõnadega wöttis ta Liisa kormi, millega ta iga õhtu kitsesele rohtu viis, tõmmas teise käega Liisat enesega ja töötasiwad ühe metsa salga áäre suure tamme alla. Siin wöttis Peeter kormist laia walge lina wálja, laotab seda üle eneste peade ja tõmmas Liisat enda kaendlaasse, nuid oliwad

mõlemad wihma eest kaitstud. Íkkä enam tõmmas Peeter Liisat oma kaendlaasse, kuni reho, mida ta lina toeks hoidis, käest maha wiškas ja nuid mõlemate kätega Liisa ümbert finni haffas. — „Nuid ehk mitte ilmaski!“ mótlies ta, ja nuid oli temal ju „Paradiisi ðnn“ waštlu rindu surutud.

„Kuule Liisukene! ma ütlesin sinule juba, et „Drule“ peremeheks lähän, — aga sina! — kuidas ma ilma — sin — sinuta lähän! — kus saa jáád? — Sõnad tahtsiwad wágisi suhu finni jáádá. Ta mótlies veel ja ütles siis jársku, aga natuke ümberpõõrdud, mida ta isi sugugi tåhelegi ei pannud: „Südamest armastud Liisakene! kas ma ei tahaks sinuga mitte „Drule“ perenaeeks ligi tulla? ma armastan sind juba koolist saadik! Sinu ema tuleb ühes oma kitsega ka sinna! — Kas sa siis mind sugugi ei armasta. — — Aga Liisikene! miks sa nutad, mis full wiga on!“

„Armas Peeter! mina olen sind siamaale itta auusaks mõheks arwanud, mida sa ka